

Opinia

ustawa o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz o zmianie innych ustaw (druk senacki nr 1020)

Przyjęta przez Sejm w dniu 1 lipca 2005 r. ustawa o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oraz o zmianie innych ustaw stanowiła inicjatywę poselską.

Nowelizacja dotyczy ustalania wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z dotychczas obowiązującym brzmieniem przepisów, ma ono wzrastać w stopniu nie niższym niż prognozowany na dany rok wskaźnik cen, nowelizacja wiąże mechanizm podwyższania minimalnego wynagrodzenia z wysokością przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ogłaszanej przez Prezesa GUS – jeżeli minimalne wynagrodzenie w danym roku będzie niższe od połowy przeciętnego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej, stopień wzrostu minimalnego wynagrodzenia podlega zwiększeniu dodatkowo o 2/3 wskaźnika prognozowanego realnego przyrostu PKB.

Drugą zmianą jest uregulowanie dotyczące wysokości wynagrodzenia pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze, w okresie jego pierwszego roku pracy - ustala się ją jako nie więcej niż 80 % minimalnego wynagrodzenia za pracę (dotychczas ustawa przewidywała do końca 2005 r. wynagrodzenie w pierwszym roku pracy – nie niższe niż 80 %, w drugim – nie niższe niż 90 % minimalnego wynagrodzenia).

Ponadto ustawa zmienia w kilku ustawach sposób ustalania wysokości opłat (o transporcie kolejowym, o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz o opłatach abonamentowych), dla których dotychczasowy stan prawny przewidywał relację procentową w stosunku do minimalnego wynagrodzenia za pracę. Obecnie wskazuje się wysokość kwotową i przewiduje się jej waloryzowanie średniorocznym wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem.

Uwagi.

- 1) Należy zauważyć, że przyjmowanie nowelizacji w zakresie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, w lipcu, a więc w okresie ustawowo zagwarantowanych negocjacji w Trójstronnej Komisji (do 15 lipca każdego roku określony termin na dokonanie uzgodnień, a do 15 września ustawa przewiduje ogłoszenie wysokości tego wynagrodzenia, choć ustawa przewiduje możliwość zmiany tych terminów), z 14-dniowym okresem *vacatio legis*, z punktu widzenia poprawności legislacyjnej trzeba ocenić jako zasługujące na krytykę.

- 2) Powstaje wątpliwość związana z art. 3 (dotyczącym ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). W tejże ustawie, w art. 49 w ust. 4 pozostawiono bez zmian uregulowanie dotyczące wysokości opłaty za wydanie utraconej karty ubezpieczenia zdrowotnego (1,5 % minimalnego wynagrodzenia). Stanowi to niejednolitość w stosunku do rozwiązania przyjętego w art. 2-4 ustawy nowelizującej. Jaki należy rozumieć takie uregulowanie, czy też jest to zwykłe przeoczenie?

Bożena Langner